

Det er ikke for sent for Trump – eller Europa – at tage til Bælt & Vej Forum i Beijing

Leder fra LaRouche PAC, 8. maj, 2017 – Med den kommende weekends todages topmøde i Beijing omkring det globale udviklingsinitiativ, der allerede investerer i 65 nationer og er 20 gange større end Marshallplanen, vil spørgsmålet om, hvad man skal gøre ved de stagnerende amerikanske og europæiske nationaløkonomier, aldrig komme til at stå i så klart et lys igen. Helga Zepp-LaRouche har sagt, at, hvis Donald Trump tager til Beijing og allierer USA økonomisk med Bælt & Vej-initiativet, kunne han af historien blive set som en af Amerikas største præsidenter. På denne kurs ligger ikke alene en stor genoplivelse af produktivitet og produktiv beskæftigelse for amerikanere, men også den mulige løsning af den alvorlige trussel om krig i Asien, og endda – gennem samarbejde med Rusland – i Mellemøsten.

Og, med USA som deltager, vil selve Bælt & Vej-initiativet blive en langt stærkere økonomisk og teknologisk drivkraft for de mere end 100 nationer, der er repræsenteret i Beijing i denne weekend.

En betydningsfuld, asiatisk avis havde i dag en lederartikel, »Det er ikke for sent for præsident Trump at beslutte at tage til Beijing«. Det er for den sags skyld heller ikke for sent for den nyvalgte, franske præsident Emmanuel Macron at tage af sted. EU's og Londons finanselite kan forsøge at forhindre og endda ødelægge Kinas Bælt & Vej, før det udvikler en ny, økonomisk infrastruktur i Europa, men alle de europæiske nationers udsigt til vækst afhænger af Bælt & Vej.

Med mindre den rigtige beslutning træffes nu, vil det meget snart være for sent for de transatlantiske økonomier. De kan ikke overleve endnu et finanskarak, værre end i 2008, og det er netop, hvad der truer dem nu. Tysklands førende finansavis, *Handelsblatt*, har udløst »høje advarselssignaler ... En flodbølge af selskabslån, især i USA, kunne udløse en ny, global finanskris. Konturerne af en gigantisk boble kommer mere og mere til syne i markedet for selskabsobligationer. Den kunne bryde ... på grund af hastigt stigende rentesatser og en faldende økonomi.«

En omgående ændring må ske, med vedtagelse af de »Fire Love til Nationens Redning«, som Lyndon LaRouche siden 2014 har foreslået. Genindfør Glass/Steagall-loven for at opdele Wall Street-bankerne, før de udløser en ødelæggende syndflod; skab dernæst statskredit-institutioner til opbygning af moderne infrastruktur, finansiering af rumforskning og fissions- og fusionsteknologier.

Hele indsatsen for at modgå dette transatlantiske, økonomiske kollaps kan kun lykkes med en sådan kurs for samarbejde med Kina, Indien og frem for alt Rusland.

City of London og Storbritannien forsøger at ødelægge muligheden, gennem Londons og Bruxelles' angreb på Bælt & Vej, og gennem krig. Fra London kommer der nu rapporter om, at premierminister May vil bede sit nye parlament om at lade hende bombe Syriens regeringsstyrker, som hendes ministre bliver ved med offentligt at kræve. Dette omfatter endnu en fabrikeret hændelse med »kemisk bombeangreb« og ville kun blive udført af UK med det formål at trække præsident Trump ind i krigen igen. Og minsandten, om ikke BBC-udsendelser allerede begynder at hævde, at Syriens præsident vil udføre flere »kemiske bombeangreb«.

Det britiske incitament til konfrontation kommer netop på et tidspunkt, hvor den russiske og den amerikanske udenrigsminister skal afholde drøftelser i Washington i denne

uge, med udsigten til at afslutte borgerkrigen og terrorismen i Syrien. Londons intervention må nedkæmpes – og præsident Trump må tage til Beijing.

Foto: Den forbudte By, Beijing. (Photo: flickr.com/romanboed (CC BY2.0))

En uge før Beijing topmødet går verden i retning af Kinas Bælt & Vej-initiativ

Leder fra LaRouche PAC, 7. maj, 2017 – Det er et ironisk tidens tegn, at Argentinas ambassadør til Kina, Diego Guelar, i denne uge, på tærsklen til Bælt & Vej-topmødet i Beijing, udgav en artikel, der lovpriser Kina for at blive det 21. århundredes supermagt »uden at løsne et eneste skud«. Guelar rapporterede, at Kina var trådt ind i sin nye, globale rolle med »ansvar« og »lederskab«, og han roste Kinas spektakulære, økonomiske præstationer med nedbringelse af fattigdom, forhøjelse af den forventede levealder og global infrastrukturudvikling.

Ironien ligger i, at Mauricio Macris regering hidtil har været en Wall Street-darling, der har været en skinger modstander af samarbejde med Kina, BRIKS eller Bælt & Vej-initiativet (BVI). Og det var et tidens tegn, fordi næsten alle nationer på planeten nu vender sig mod Kina og BVI, med håbet om et Nyt Paradigme for menneskeheden.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche,

indfangede essensen i denne strategiske mulighed i bemærkninger i dag:

Ambassadør Guelars bemærkninger er et særdeles passende eksempel på den aktuelle, globale dynamik, sagde hun. »Dette er helt klart den vej, tingene går, og vi bør optrappe vores kampagne for, at USA absolut må gå med i denne indsats, fordi det er den eneste meningsfulde måde, på hvilken alle de geopolitiske konflikter i verden kan overvindes.«

Zepp-LaRouche understregede, at, selv om der er taget nogle positive skridt for at slukke luntten til diverse globale, sprængfarlige brændpunkter, såsom aftalen mellem den russiske præsident Vladimir Putin og Amerikas Donald Trump om at oprette fire »deeskaleringszoner« i Syrien, »så er vi absolut ikke ude af farezonen. Vi bør ikke have nogen illusioner, for tingene kan meget hurtigt gå galt«.

Øverst på listen over disse overhængende farer står den globale finanskrisen. »Vi konfronteres stadig med en potentiel nedsmeltning af finanssystemet. Vi har stadig ikke vedtaget Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love. Og vi ved stadig ikke, hvilken form for Glass-Steagall (bankopdeling), man diskuterer« i Trump-administrationen og andre steder i USA.

Ikke desto mindre »mener jeg, at vi generelt ser på meget optimistiske udsigter. Om en uge finder det historiske BVI-topmøde sted i Beijing, og jeg er absolut sikker på, at, som resultat, vil BVI-dynamikken blive endnu stærkere. Den går faktisk i retning af, at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som er den politik, LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i årtier. Zepp-LaRouche understregede tempoet, i hvilket disse strategiske forandringer finder sted. »Dette sker alt sammen blot tre år efter, at politikken med den Nye Silkevej først blev udtalt af Kinas præsident Xi Jinping. Og hvis man tænker på den hastighed, med hvilken denne dynamik har slået rod på globalt plan, så er det ganske åndeløst.«

Zepp-LaRouche adresserede dernæst det centrale, strategiske spørgsmål om USA's forhold til dette fremvoksende, Nye Paradigme. »Det ville være den absolut naturlige fortsættelse af disse seneste tre år, at inkludere USA i Bælt & Vej-initiativet; at inkludere Europa og at udvikle hvert eneste indlandsområde på planeten, og at løfte ethvert menneske på denne Jord ud af fattigdom. På denne måde kan vi virkelig begynde at definere menneskehedens fælles mål, udvikle et fællesskab, eller et samfund, for civilisationens fælles fremtid og begynde at takle de problemer, det virkelig er værd at takle: nemlig, at bygge bosættelser på Månen; at udvikle en bedre forståelse af universets love; og at finde løsninger på uhelbredelige sygdomme.

Vi har alle mulige fantastiske projekter, som vi skal udføre, hvor vi arbejder sammen som én menneskehed. Og hvorfor skulle dette ikke være muligt? Lad os gå frem på optimistisk vis for at virkeliggøre de gennembrud, som er absolut nødvendige.«

Zepp-LaRouche understregede, at det amerikanske folk *ikke* er så splittet, som massemedierne vil have alle til at tro. Men »de, der er uenige i disse medieskabte splittelser, bør træde frem i lyset og være med til at bringe USA ind i det Nye Paradigme omkring den politik, som Lyndon LaRouche i årtier har fremlagt«.

Titelbillede: Kort over hovedruterne for "Bælt & Vej" – det 21. Århundredes Maritime Silkevej og det Økonomiske Silkevejsbælte over land – det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, der åbner op for udvikling af planetens indlandsområder, og som allerede nu er 12 gange større end Marshallplanen, der genopbyggede Tyskland – og Europa – efter Anden Verdenskrig.

POLITISK ORIENTERING 4. maj 2017: Nu må Danmark tilslutte sig Kinas Bælt & Vej-initiativ

Med formand Tom Gillesberg:

»Det er 4. maj; ti dage, inden det går løs i Beijing med det store Bælt & Vej Forum, som bliver et afgørende punkt i den fortsatte udvikling her på planeten Jorden; det tror jeg allerede nu ligger klart. Det er jo så spændende, at den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen ikke kunne vente. Han havde så travlt, at han sagde, 'jamen, jeg vil ikke vente til 14. maj; jeg tager derover allerede 2. maj til Kina og besøger pandaer, men også den kinesiske præsident og statsminister, og det er selvfølgelig en god impuls, at det er det første – ikke statsbesøg – men det første besøg fra dansk side med statsministeren, officielt besøg, siden 2008, da Danmark og Kina indgik et strategisk partnerskab, hvor Danmark ligesom blev det første land i Norden til at indgå et sådant særligt strategisk partnerskab med Kina. Så det er en god impuls at tage derover. Det, der så bare er vigtigt, er, at der er andet på dagsordenen end de pandaer ...

Fordi, dét, Danmark SKAL med på, det er det nye paradigme, som Kina er drivkraften i, men hvor det ikke bare drejer sig om Kina, næh, det drejer sig om størstedelen af verden; det er det nye paradigme, som Kina samarbejder tæt om sammen med Rusland, sammen med stadig større dele af Asien, efterhånden det meste af Asien, men hvor Sydamerika, Afrika og andre lande også står i kø for at være med. Til dette Bælt & Vej Forum er der 30 stats- eller regeringschefer, der indtil nu har annonceret deres deltagelse, men der vil være delegationer fra over 100 lande, mange på meget højt niveau, fordi det her er

stort; fordi Kina er blevet drivkraften i global udvikling. Den tankegang, man har haft i Kina, er simpelthen, at man har sagt, 'Vi har været i stand til at løfte 6 til 700.000 millioner mennesker, fattige kinesere, ud af fattigdom til et langt bedre liv; man har så en ambition om, at, i 2020 skal der ikke længere findes fattige i Kina; der skal ikke findes folk, der har problemer med, at de ikke får mad, osv. Fattigdommen skal afskaffes; men hvorfor skal det kun gælde Kina? Man har fundet ud af, at, hvis man investerer i infrastruktur, hvis man bruger penge på at investere i infrastruktur, i moderne teknologi, i modernisering af forskellige ting, jamen, så kan man løfte hele samfundet op; og det er ikke en speciel ting, der gælder for kinesere; det gælder for alle mennesker ...«

Lyd:

**LaRouche, 2009:
Genindfør Glass-Steagall, NU!
EIR kortvideo 2. maj**

**Trump er måske ved at bryde
fri af den britiske**

krigsfælde:

Hvad hans næste skridt må være

Leder fra LaRouche PAC, 1. maj, 2017 – Præsident Donald Trumps erklæring i dag om, at han er villig til at forhandle fred direkte med Nordkoreas Kim Jong Un – hvilket vil forskaffe de største, løgnagtige medier i London, New York og Washington et nervøst sammenbrud – er begyndelsen til, at præsidenten muligvis vil bryde ud af en britisk krigsfælde. »Under de rette omstændigheder«, sagde han, og disse omstændigheder kunne meget vel være præcis de *multilaterale*, direkte forhandlinger, som præsidenterne Xi og Putin arbejder så hårdt på.

Kina og Rusland – de nationer, som den britiske elite har forsøgt at drive Trump til krig med. Den britiske regerings Boris Johnson og Michael Fallon har gentagne gange meddelt, at de med sikkerhed vidste, at Trump stod for at gå i krig mod Nordkorea, ligesom de, kortvarigt, havde puffet ham ind i en krigsfælde i Syrien.

Det er af presserende betydning, at alle Trump-tilhængere forstår dette og lægger yderligere pres på ham for at undfly briternes dødbringende »geopolitik«.

Hans destination bør være Beijing, 14.-15. maj, sammen med 30 andre statsoverhoveder og 101 nationale delegationer i Bælt & Vej Forum. Det er samarbejde med Kina om *økonomisk* udvikling på verdensplan, inklusive en ny økonomisk infrastruktur i USA.

Præsidenten overrumplede Wall Street i samme interview i det ovale kontor ved at sige, at han ønskede at bryde Wall Street-bankerne op med det »21. århundredes Glass-Steagall«. Ingen tvivl om, at de vil tilbyde Barack Obama endnu mere – en halv million pr. tale – for at angribe Trump. Fra og med G20-mødet

i februar 2009 i London fulgte Obama den britiske, politiske ledelse: Bankredning (bailout) til alle storbankerne, og vedtagelse af hvad som helst, blot IKKE Glass-Steagall. Dét ville sætte en stopper for Londons rolle og verdens imperie-finanscentrum.

Hvad der er vigtigere, så ville dette smide Wall Street-bankernes spekulative derivater og »kasino«-operationer ud af støtte fra skatteborgerne og statslig garanti og overlade dem til at gå fallit, hvis de vil gå fallit. Med en enorm gældsboble i foretagender og selskaber på \$14 billion, der er begyndt at gå i betalingsstandsning og nu truer med at gå fallit, er dette det afgørende, første skridt til at vende tilbage til en økonomisk genrejsning. Som stiftende chefredaktør for *EIR*, Lyndon LaRouche, i dag sagde om Trumps interview: »Dette finanssystem har været komplet degenereret, et svindelnummer, siden et godt stykke tid før krakket, som jeg forudsagde i begyndelsen af 2007. Man må simpelt hen skaffe sig af med det.«

Præsidenten tager skridt til at undfly den dødbringende, britiske fælde med geopolitik og krig, som – siden FDR – kun JFK og Ronald Reagan er brudt fri af, i det mindste delvist. Den ene blev myrdet, den anden næsten myrdet. Det er et spørgsmål om liv og død for nationen, at præsident Trumps tilhængere forstår, hvad han er oppe imod, og hvad hans næste skridt må være.

Momentum for Glass-Steagall bag Wall

Streets hysteri samtidig med, at momentum for Bælt & Vej Forum accelererer

Leder fra LaRouche PAC, 26. april, 2017 – Wall Street er tydeligvis på fortvivlelsens rand over momentummet for Glass-Steagall, ikke alene i Kongressen og i hele landet, men især i Det Hvide Hus. Tidligere chef for FDIC, William Isaac, og tidligere direktør i Wells Fargo, Richard Kovacevich, er troppet op til en kronik i Wall Street Journal i dag med overskriften, »De brodne argumenter for en Ny Glass-Steagall«, som lægger ud med et voldsomt angreb mod præsident Trumps chefrådgiver, Gary Cohn, for at støtte en Glass-Steagall opdeling af investeringsbanker og kommercielle banker.

»Dette er dybt skuffende«, klynker de, efterfulgt af et højtravende opspind om, hvordan »diversificering« af både kommercielle banker og investeringsbanker (dvs., ved at slå dem sammen), har skabt det nu »stabiliserede« banksystem, som en påberåbelse imod Glass-Steagall.

Sådanne desperate skrig fylder nu i bogstavelig forstand finanspressen hver dag. Det må antages, at de er udmærket klar over, at virksomhedernes og selskabernes gældsboble i USA nu er væsentligt større, end boblen på ejendomsmarkedet var forud for krakket 2008, og som nu nærmer sig \$14 billion, sammenlignet med \$11 billion og lidt småpenge, for huslånsboblen. Tidligere adm. direktør i Goldman Sachs, Nomi Prins, forfatter til *Alle the Presidents Bankers*, sagde til EIR under et interview for nylig, at gældsboblen i foretagenderne nu er langt større end ejendomsboblen, der var gnisten til kollapset i 2008, og nu er vokset med 75 % i løbet af det seneste årti til næsten \$14 billion, og som næsten med

sikkerhed vil eksplodere inden årets udgang. Selv IMF advarede forgangne weekend om, at en væsentlig stigning i rentesatserne kunne fremprovokere et kollaps i 20 % af de amerikanske foretagender. Der er panik i luften, og en løsning såsom Glass-Steagall ville betyde, at spekulanterne på Wall Street endelig langt om længe ville blive nødt til at finde sig en nyttig beskæftigelse, snarere end at få endnu en bailout, betalt af skatteborgerne, og samtidig ville den nyttige, kommercielle banksektor blive bevaret for atter at finansiere realøkonomien.

Men, for at redde USA's økonomi, må præsidenten også tilslutte sig den Nye Silkevej, nu, helst ved at deltage i Forum for Ét bælt, en vej (OBOR), som afholdes i Beijing 14.-15. maj. Den kinesiske ambassadør til USA, Cui Tiankai, fornyede den invitation, som præsident Xi Jinping udstedte under sit besøg med Trump, til, at USA's præsident kunne besøge Kina, og til, at USA kunne deltage i Bælt & Vej. China Daily citerede i sin rapport om ambassadør Cuis invitation Helga Zepp-LaRouche, der i sin tale ved Schiller Instituttets Forum den 13.-14. april i New York, med titlen, »Amerikansk-kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet«, sagde, »Samarbejde om Bælt & Vej kunne bruge kinesernes erfaring til at opbygge USA's infrastruktur«, og at Trump kunne blive »en af de største præsidenter i USA's historie«, hvis han går sammen med Kina og andre nationer i Bælt & Vej-initiativet.

EIR opfordrer vore læsere til at se og cirkulere nedenstående, 35 minutter lange opsummeringsvideo, som giver et overblik over denne ekstraordinære Schiller Institut-konference, inklusive præsentationerne fra Kina og Rusland, fra højtplacerede personer inden for diplomatiet.

I hele verden finder der optaktsmøder til Bælt & Vej Forum sted – alene i løbet af de seneste 48 timer i Polen, Ukraine, Etiopien, Kasakhstan og Pakistan. Kansler Merkel har meddelt, at Tyskland vil sende sin økonomiminister, og den kinesiske

udenrigsminister Wang Yi, som deltager i Forum for Oldtidscivilisationer i Athen, Grækenland, har inviteret sin egyptiske modpart og andre til at deltage.

Verden står stadig og vakler alt for tæt på en mulig global krig, som udløses af Det britiske Imperiums dinosaurer, der desperat forsøger at bevare deres opdeling af verden i fjendtlige lejre, Øst og Vest, ved at forhindre præsident Trumps erklærede hensigt om at være venner med både Kina og Rusland som grundlaget for globalt samarbejde og global udvikling. Det er et stærkt og presserende valg – udvikling og globalt samarbejde, eller global krig.

Titelbillede: Bemærk: Denne grafik fra 2015 er en smule forældet, men viser stadig nogle af de væsentligste zoner for økonomisk aktivitet fra Kinas initiativ Ét Bælt, én Vej. Grafik fra merics.org.

**Glass-Steagall sænker Det
britiske Imperium.
EIR kortvideo 26. april 2017**

RADIO SCHILLER den 24. april

2017:

Valget i Frankrig: Jacques Cheminade var fornuftens stemme

Med formand Tom Gillesberg

Lyndon LaRouche kræver omgående topmøde mellem Trump og Putin for at standse briternes fremstød for Tredje Verdenskrig

Leder fra LaRouche PAC, 9. april, 2017 – Lyndon LaRouche advarede i dag om, at der i USA i øjeblikket er en proces i gang, der køres af briterne, for et statskup imod Trump-administrationen, et statskup, der truer med at forvandle det dumme og farlige luftangreb mod Syrien den 6. april til en fuldt optrappet, termonuklear konfrontation med Rusland og Kina.

Det er de britiske skiderikker, der, med deres løgne og falske efterretninger, fik præsident Trump til at angribe Syrien, hævdede LaRouche. Vi må ødelægge det britiske system og alle

deres interesser i USA, udtalte han. Vi må nu samle USA om at komme tilbage til den kurs, som Trump var begyndt at udstikke for landet, med samarbejde med Rusland og Kina omkring det Amerikanske Systems økonomiske politik, inklusive en tilbagevenden til FDR's Glass/Steagall-princip fra 1933.

Trump og Putin bør omgående afholde et topmøde for at adressere krisen, sagde LaRouche, og dermed kortslutte hele den britiske operation. LaRouche støttede stærkt kommentarerne i denne weekend fra den tyske veteranstatsmand, Willy Wimmer, tidligere statssekretær for det Tyske Forsvarsministerium, som advarede om, at »folk er bange for en global krig, en Tredje Verdenskrig« og fremførte, at »den aktuelle dramatiske situation er en mulighed for, at de russiske og amerikanske statsoverhoveder mødes så snart som muligt«.

Der kan ikke herske tvivl om, at briterne står bag sidste uges chokerende kovending i Trumps politik. Britiske topregeringsfolk kroer sig åbenlyst over deres præstation til dato. For eksempel udgav den britiske forsvarsminister Michael Fallon en kronik i Londonavisen *Sunday Times* den 9. april, hvor han storpralede med, at »den britiske og amerikanske regering har været i tæt kontakt på alle niveauer før og efter angrebene ... USA's forsvarsminister Jim Mattis ringede til mig for at delagtiggøre mig i deres vurdering af regimets skyld. Sammen gennemgik vi de muligheder, som de overvejede.«

Den 8. april hævdede den britiske udenrigsminister Boris Johnson ligeledes, at han koordinerede alt med sin amerikanske modpart, udenrigsminister Rex Tillerson, inklusive Johnsons teatraliske aflysning af sit planlagte besøg i Moskva. »Jeg har detaljeret diskuteret disse planer med udenrigsminister Tillerson«, pralede Johnson. »Han vil besøge Moskva som planlagt og, efter G7-mødet [i Lucca, Italien, den 10.-11. april], vil være i stand til at levere dette klare og koordinerede budskab til russerne.«

En artikel i dag i *Sunday Times*, der ledsager Fallons kronik,

forklarer, hvad dette budskab vil blive: »Storbritannien og Amerika vil i denne uge direkte anklage Rusland for medskyldighed i krigsforbrydelser i Syrien og kræve, at Vladimir Putin trækker tæppet væk under Bashar al-Assads blodgennemvædede regime.« Fallon skrev desuden: »Rusland har et stedfortræder-ansvar for hvert eneste, civile dødsfald i sidste uge« og tilføjede, at Putin nu må overholde programmet ved at indvilge i at vælte Assad-regeringen.

Chancerne for, at Putin går med til dette britiske krav, er lig nul. Chancerne for, at situationen nu vil gå ind i en opadgående spiral, mod en termonuklear konfrontation – enten i Mellemøsten eller omkring den Koreanske Halvø – er betydeligt større end nul, så længe briterne står ved roret.

Efter at have fået Trump til at angribe Syrien, baseret på deres løgne, er briterne nu også i færd med at orkestrere en oppositionsstorm mod præsident Trump i det Demokratiske Partis Obama-fløj, som kræver, at Trump stilles for en rigsret pga. sin fremfærd i Syrien. Trumps handlinger i denne uge har også svækket ham politisk blandt sit eget, politiske støttegrundlag, både i USA og internationalt, som er chokerede og bestyrkede over, hvad han gjorde – hvilket er vand på briternes mølle.

Den aktuelle situation er ekstremt farlig, understregede LaRouche, og kan føre til krig på kort sigt. Og det skabes udelukkende af briterne, og intet andet. Vi må ødelægge det britiske imperiesystem. USA's borgere må komme sammen imod dette britiske kup. Intet intelligent menneske vil acceptere det, briterne er ude på; de eneste mennesker i USA, der vil støtte briterne, sagde LaRouche, er hjernedøde mennesker, der er forrædere over for USA.

Vi må slå meget hårdt ned på dette for at standse det britiske kup, der vil overtage Trump-administrationen, og det hermed forbundne fremstød for krig. Schiller Instituttets forestående todages konference [i USA] den 13.-14. april, »Amerikansk-

kinesisk samarbejde om Bælt & Vej-initiativet og overensstemmelse mellem kinesisk og vestlig filosofi«, vil fremlægge det politiske alternativ, der kan ødelægge Det britiske Imperium, permanent.

Valg i Frankrig: Jacques Cheminade, leder af partiet Solidarité & Progrès, præsenterer sit program for præsidentvalget til arbejdsgivere, landmænd og mange andre

2. april, 2017 – »Gør en ende på tøjlesløs finansspekulation gennem bankopdeling«, »Udsted statskredit til finansiering af realøkonomien«, »Forlad euroen og EU i sin nuværende form« og »Gå med i BRIKS for at udvikle verden«; det er de temaer, som den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade hamrede løs på i sine mange interviews i medierne. I sidste uge havde han også lejlighed til personligt at bringe sit budskab til vigtige vælgerbegivenheder.

Den 28. marts var han den første taler på et møde i de Franske Arbejdsgiveres Føderation (MEDEF) i fire minutter, efterfulgt af en diskussion med fire direktører for små og mellemstore foretagender (SMF'er) og tilhørerne, i en hel time. (mere

herom nedenfor).

Samme eftermiddag blev han inviteret af Fransk-russisk Dialogsammenslutning for at give en 15 minutter lang præsentation af sin politik, og især af sine synspunkter mht. fransk-russiske relationer. Cheminade bemærkede, at hans politik over for Rusland ville blive de Gaulles politik: entente, detente og samarbejde, såvel som også win-win-samarbejde for at sikre fred i verden. Han krævede en ophævelse af sanktionerne til gengæld for Ruslands ophævelse af modsanktioner, især mod landbrugsvarer.

Den 30. marts deltog Cheminade i en kongres for FNSEA, Frankrigs største fagforening for landmænd, hvor han gav en 10 minutter lang præsentation til de 1.000 delegerede i salen, efterfulgt af spørgsmål og svar fra panelet i henved 30 min. Cheminade lagde ud med at understrege, at deres profession, landbrug, måtte være meget fremtidsorienteret, eftersom den vil have den store opgave at sikre en tilstrækkelig fødevarerforsyning til hele verdens befolkning. Han er overbevist om, at franske landmænd vil være i stand til at bidrage med deres andel til denne indsats, under forudsætning af, at vi bekæmper den finansielle besættelse med dens politik for spekulation i fødevarerprodukter og for at tjene kortfristede profitter, hvilket er uforeneligt med landbrug og dyreavl.

Ved MEDEF-begivenheden blev Jacques Cheminade varmt modtaget af mødelederen, der foreslog at introducere kandidaten med en forbindelse mellem tre tal. For det første, €100 mia. om året, hvilket er, hvad Cheminade ville investere i realøkonomien til byggeri af infrastruktur for »mennesker og natur«. For det andet, €90 mia. om måneden, hvilket er det beløb, som Den europæiske Centralbank udsteder for at redde bankerne (bailout), og som udelukkende er lån, der ikke går til realøkonomien. Og for det tredje, noget mere personligt, 800.000 år, for Cheminade har i sin samling af præhistoriske genstande det første udviklingstrin til en økse fra den

palæolitiske æra (den ældste stenalder).

Cheminade indledte sin præsentation med at sige: »Der er et ord, der næsten aldrig er blevet hørt i denne kampagne; et andet ord er blevet nævnt, men fordrejet. Det første ord er 'industri'. Frankrig er blevet så afindustrialiseret, at industri i dag kun repræsenterer 12,5 % af vores BNP. Samtidig er befolkningens købekraft stagneret.«

»Det andet ord, der er blevet fordrejet, er 'arbejdskraft'. Fortalen til vores Forfatning ... stadfæster, at alle har ret til at have et job. Men i dag anses arbejdskraft for at være en omkostning, eller en tilpasningsvariabel, og ikke som motor for morgendagens økonomi.

Det spørgsmål, der så ofte stilles i denne kampagne, er, 'hvor meget koster det?' og igen, 'hvor meget koster det?' og det, vi hører, er, 'Der er ingen penge, vi har ingen penge' – når det virkelige spørgsmål, vi burde høre, er, 'hvordan gør det fremtiden bedre, og hvad vil det koste, hvis vi ikke gør det?' I, der er samlet her, er indehavere af foretagender, dvs., I er fremtidsorienterede, og I ansætter arbejdere, hvis kvalifikationer og færdigheder I må udvikle ved at forbinde dem med jeres ydeevne ...«

»Desværre«, fortsatte han, »er finanskapitalen blevet globaliseret, afreguleret og rovgrisk, og er det modsatte af en arbejdsgiver, der skaber og udvikler noget for fremtiden.« Han forklarede, at han ikke handler ud fra en tankegang om national nedbringelse af omkostningerne, hvilket ville være selvmord, men ud fra en tankegang om at genskabe fædrelandenes Europa, for store projekter og for social retfærdighed, for forhandlinger med BRIKS-landene, den nye, win-win, økonomiske verdensorden, i et system, der beskrives som inkluderende uden at ekskludere USA, og for at have den samme slags relationer med Kina. »Mit synspunkt er, at de store projekter kan fremme menneskehedens fælles mål: rummet, de store oceaner (den blå økonomi) og Afrikas udvikling ...«

»Jeg er her for at diskutere med jer denne mulighed, som må gribes, for det, vi må gøre for morgendagens Frankrig, og ikke spille jeres og min tid med at kritisere et system og dets velkendte defekter og farer.«

Det første spørgsmål kom fra direktøren for et nystartet computerfirma, som spurgte, hvad Cheminade ville tilføje Den europæiske Union, eller fjerne fra den, for at gøre den levedygtig.

EU, svarede han, er et falsk Europa, der ledes af en falskmøntner ved navn Mario Draghi. €90 mia. om måneden ['kvantitativ lempelse'; 'pengetrykning'], der ikke er i berøring med realøkonomien, er skandaløst. Alt imens vi ikke kan af-globalisere verdensøkonomien, så kan vi af-finansialisere den, sagde han (altså, afslutte den finansielle besættelse af lande og økonomier, -red.)

På flere tidspunkter under diskussionen vendte han tilbage til behovet for store projekter og for, at Europa går med i Kinas Bælt & Vej-initiativ. Han blev også spurgt om behovet for lærlingeprogrammer i Frankrig for at hjælpe især unge mennesker til at finde jobs i de små og mellemstore virksomheder.

Til spørgsmålet, der blev rejst om gælden og den økonomiske vækst, svarede Cheminade, at gælden aldrig vil blive tilbagebetalt, ikke kun den græske gæld, men også Frankrigs, og han insisterede på behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling.

Det franske parti, der repræsenterer LaRouche-bevægelsens politik, og som Jacques Cheminade er formand for, hedder Solidarité & Progrès. Cheminades præsidentkampagne kan følges her:

<http://www.cheminade2017.fr/Soutenez-l-impression-des-livres-de-campagne>

Rettelse: Det nævnes her i Cheminades kampagne, at han fordømmer ECB's Mario Draghis 90 mia. euro store 'pengetrykning' (QE) om måneden. Faktisk trykker Draghi for 80 mia. euro om måneden, en ud af en lang liste af finansielle forbrydelser.

Foto: Ved et FNSEA-møde i Brest præsenterer Cheminade sin vision for fremtidens landbrug.

Daisuke Kotegawa i Rusland: Trumps valgsejr markerer et globalt skifte fra finansinteresser til produktion, med tilhørende produktiv beskæftigelse

3. april, 2017 – Daisuke Kotegawa, tidligere regeringsmedlem i Japans Finansministerium og Japans repræsentant i IMF, sagde i sidste uge ved Moskva Økonomiske Forum, at Trumps valgsejr signalerer, at »verdensøkonomien er i færd med at transformeres fra finansiell kapitalisme og tilbage til en vareproduktionsorienteret økonomi«, hvilket vil »blive klarere, hvis adskillelsen af investeringsbankvirksomhed og kommerciel bankvirksomhed, som er foreslået af Trump«, bliver gennemført.

Kotegawa forklarede, at, som regeringsmedlem i Finansministeriet i 1997-98, havde han tilbagekaldt Credit

Suisses banklicens for deres praksis med at drage japanske forsikringselskaber ind i derivatsvindler, der drev dem bankerot, og tilføjede, at han ville have gjort det samme med AIG, men de havde ingen banklicens (han antydede, at, havde man gjort det, kunne AIG's rolle i katastrofen i USA i 2008 muligvis have været undgået).

Med hensyn til Ruslands nuværende, interne økonomiske problemer, sagde han, at de »forfærdelige politikker, som prof. Jeffrey Sachs og hans team var fortalere for, samt folkene fra Goldman Sachs, ødelagde det russiske folks tillid til banksystemet i 1998« gennem »chokterapiens« politik, som stjal deres bankindsud. At genoprette tilliden til bankerne er afgørende for at genoprette kredit, sagde han.

Han påpegede også forfaldet i USA's infrastruktur, men tilføjede, at Trump adresserer dette direkte. Han støtter Trumps krav om regeringsstøtte til fremvoksende, små foretagender; for en stor stimulering til infrastruktur; og for at bringe fred til Mellemosten og for den enorme genopbygning, der behøves dér, som vil være fordelagtig for både amerikanske og russiske foretagender.

Under et 30 minutter langt interview på RT den 23. marts på showet 'Worlds Apart' med Oksana Boyko, gennemgik Kotegawa disse samme spørgsmål og tilføjede, at han mente, at Trumps prioriteringer var, for det første, at afslutte frihandelsaftalerne, dernæst en stor stimulus, dernæst fjernelse af reguleringer over for små banker og foretagender, og så vil han være i stand til at gå videre med Glass-Steagall, hvor han går op imod storbankerne. Han forklarede, at, siden den japanske bankkrise i 1990'erne, hvor flere banker blev lukket og bankierer blev fængslet, har bankiererne været »meget forsigtige«, og at, på trods af anklager om at have været årsag til et »tabt årti« i Japan, så reddede afvisningen af fuldt ud at gå med i derivatfiaskoen deres banksystem, alt imens USA og Europa derimod »aldrig er kommet sig« over krisen i 2008.

På et spørgsmål fra Boyko om, hvorfor de vestlige nationer aldrig greb til handling for at fængsle og lægge bankerne i tømmer, svarede Kotegawa med et smil: »Demokrati fungerer bedre i Asien.«

I betragtning af afsløringerne i dag om Susan Rice i den farvede revolution imod Trump, er det værd at bemærke, at Kotegawa nævner Susan Rice (USA's ambassadør til FN under Obama, fra 2009, -red.) som den person, der lagde enormt pres på Abe i 2014 for at gå med i sanktionsregimet mod Rusland og ikke besøge Putin i 2016. Abe afviste klogeligt dette »råd«.

(Daisuke Kotegawa sagde i januar 2017 ja til at blive medlem at Schiller Instituttets internationale rådgivningsråd. Kotegawa har deltaget med foredrag på flere Schiller Institutkonferencer.)

Debat om bankopdeling i den svenske Riksdag

23. marts., 2017 – Det svenske parlament, Riksdagen, debatterede i går bankopdeling som et spørgsmål om finansiell stabilitet og finansmarkederne. I debatten var Håkan Svenneling, medlem fra Vensterpartiet, alene om at tale for bankopdeling. Desværre støttede intet andet parti deres forslag, og det blev nedstemt ved afstemningen. Modstandernes argument var meget svagt, og de gemte sig blot bag de nye regler for bankopløsning, der blev implementeret sidste år på initiativ fra EU (og bankerne).

Håkon Svenneling sagde: »Et stort problem i dag er, at de tjenester, bankerne yder deres kunder, for eksempel opsparing og udlån, ikke er adskilt fra bankernes mere risikable

investeringsaktiviteter, dvs. spekulationsaktiviteterne. I EU har der været forslag fremme om bankopdeling, men de er hurtigt blevet bragt til tavshed og gemt væk. Man kan fornemme bankernes udstrakte lobbyvirksomhed bag det. En lov om bankopdeling ville forhindre, at der var risiko for skatteborgerpenge for noget, der ikke kan regnes for bankaktiviteter, der tjener samfundet. Der bør derfor kommissioneres en undersøgelse af bankstrukturer, for at forberede en lov, der adskiller traditionel bankvirksomhed fra investeringsaktiviteter – en bankopdeling.«

»Hvis vi tager banken Nordea som eksempel, så repræsenterer deres forretning, i de nordiske lande og de baltiske stater tilsammen, 161 % af hele den svenske økonomi, af BNP. [Men] vi kan ikke dele ansvaret for Nordeas risici med vore naboer; det hviler fuldstændigt på os her i Sverige. Det er ikke socialisme simpelt hen at foreslå, at almindelige menneskers bankkonti og aktiemarkeds-hajernes investeringer, ikke bør befinde sig i det samme selskab. Det er fornuftig økonomi, hvis vi som skatteborgere ikke er forpligtet til at redde bankerne, der tjener enorme profitter ved at løbe enorme risici, med alle os andre som sikkerhed og garanter, den dag, vi tvinges til at redde dem.«

Foto: Sveriges parlament, Riksdagen.

**POLITISK ORIENTERING den 23.
marts 2017:
Trump vil genoplive**

Hamiltons, Henry Clays og Lincolns “Amerikanske System”

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Det modsatte af falske nyheder? Sandheden: Vi kan vinde!

Leder fra LaRouchePAC, 21. marts, 2017 – Et internationalt medievanvid gik i gang i anledning af Repræsentanternes Hus' høring i Efterretningskomiteen den 20. marts, over spørgsmålet, »Undersøgelse af russiske aktiviteter«, med en proklamation af – som det tyske *Bildzeitung* hovedoverskrifter i dag sagde – at »Trumpgate« er godt i gang, og at USA snart vil miste sit hoved. Tidligere tyske regeringspersoner citeredes for at komme med den iagttagelse, hvor 'historisk' og 'unik' og 'alvorlig', situationen i USA er, med statshovedets troværdighed gået fløjten.

I virkeligheden var dette blot endnu et moment i den igangværende, beskidte operation i forsøget på at dumpe Trump og dæmonisere Rusland. Processen består i skræmmekampagner og løgne, som i går blev øget af en opvisning, der skulle imponere, fra et galleri af Demokrater, med en opførsel i traditionen efter Truman og McCarthyismen. Det, som den

nuværende medie-hype rent faktisk viser, er ønsketænkningen på vegne af de kontrollerende interesser bag de falske nyheder, som er knyttet til det udåndende britiske system, der trues af den kendsgerning, at valget af Trump er en del af et betydningsfuldt skift til en helt ny verdensorden.

Den fortsatte mulighed for et sådant skift ses af flere af dagens begivenheder. Mandag nat talte præsident Trump i Kentucky for et møde i Louisville, hvor han stærkt fremhævede behovet for at vende tilbage til det »Amerikanske System«. Han nævnte berømte ledere, der er født i, eller knyttet til, Kentucky – Abraham Lincoln og Daniel Boone – og dvælede ved Henry Clay som en »stærk fortaler for amerikansk varefremstilling« og en tilhænger af udenrigshandel, som »må være fair, ligeværdig og gensidig«, sagde Trump. »Vores regering har alt for længe opgivet det Amerikanske System ...« Han talte om genindustrialisering, genoprettelse af kulminearbejderjobs, og mere.

Og igen her til aften talte Trump, ved en Kongresmiddag, om historiske ledere og projekter for USA's udvikling. Han sagde, at det Amerikanske System altid havde været de grundlæggende fædres hensigt. Senere, se på den transkontinentale jernbane. Han påpegede Republikanernes politiske program i 1896 (under McKinley) for protektionisme og gensidighed inden for handel.

Det Amerikanske System er præcis, hvad Lyndon LaRouche i fyrré år har været fortaler for og har argumenteret med, at det Amerikanske Systems praksis med dirigeret kredit til industri, videnskab og infrastruktur er blevet kasseret i USA, især siden Franklin Roosevelts død, og omgående må genindføres for at forhindre en økonomisk katastrofe.

I mellemtiden fortsætter fremstødet for den fremgangsmåde, der kan få dette til at ske – nemlig genindførelsen af Glass-Steagall. Mandag blev en resolution fremsat i North Carolinas generalforsamling (delstatskongres), som krævede, at USA's Kongres vedtager Glass-Steagall og et »amerikansk, økonomisk

genrejsningsprogram«, som det skitseres i Lyndon LaRouches »Fire Love«. I går havde Fortune.com en artikel til støtte for Glass-Steagall, med overskriften, »Vil Donald Trump holde sit kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall?«

Parallelt med indenrigspolitikken er der udenrigspolitiske initiativer i en ny retning. Trumps udenrigsminister Rex Tillerson skal nu, efter diskussioner i Kina med præsident Xi Jinping i sidste weekend – hvor et møde mellem Xi og Trump blev forberedt – til Rusland i april, iflg. rapporter fra Udenrigsministeriet til TASS i dag. Den indikerede tidsplan er, at Tillerson vil forblive i USA under det sandsynlige møde den 6.-7. april i Florida mellem præsidenterne Xi og Trump. (Tillerson springer over NATO-udenrigsministermødet, der finder sted samtidigt, den 5.-6. april, hvor underudenrigsminister Tom Shannon vil deltage.) Så tager Tillerson til Italien, til mødet den 10.-11. april i Gruppe af Syv-udenrigsministermødet, og derfra videre til Moskva.

Disse initiativer, i sammenhæng med Bælt & Vej-initiativets fortsatte præstationer og forpligtelser på internationalt plan – der karakteriseres af 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde' i Kina om mindre end to måneder – er i færd med at fjerne eksistensen af falsknerier af enhver art, der har pågået i årtier, og som blev promoveret af Romklubben, Verdensnaturfonden og det Kongelige Dit & Dat.

Den virkelige sandhed er, at menneskeheden kan vinde.

Valg i Frankrig:

Efter de falske nyheder, de virkelige nyheder om Cheminade

Paris, 21. marts, 2017 – Efter en indledningsvis strøm af genopvarmet bagvaskelse, kommer der nu voksende, mere anstændig og acceptabel pressedækning om den franske præsidentkandidat, Jacques Cheminade.

Et godt eksempel er følgende artikel i den progressive katolske avis, *La Croix*, den 21. marts.

En oversættelse lyder:

Jaques Cheminade imod 'globale finansinstitutioner'

Stifteren af det politiske parti Solidarité & Progrès (Jacques Cheminade) har i 40 år kæmpet imod den »finansielle besættelse«.

»I dag er de modigste dem, der er de viseste.« Jacques Cheminade, 76, har grundlagt sit »kampprogram« på denne overbevisning. Stifteren af partiet Solidaritet & Fremskridt er engageret i en fyrre år lang kamp imod den fjende, han lover at besejre: et konglomerat af finansinteresser, der opererer ud fra City of London og Wall Street.«

Elev fra den Nationale Administrations-skole (École Nationale d'Administration, ENA) og tidligere højtplaceret embedsmand i Økonomi- og Finansministeriet, forlod Cheminade tjenesten i 1981 for »mere effektivt at kunne bekæmpe finansiell globalisering og det oligarki, der kontrollerer den«. Cheminade har allerede to gange stillet op til præsidentvalget.

De første beslutninger i hans fremtidige, femårige mandat: Kræv en indkaldelse til en international konference om gæld og

det internationale finanssystem, et »nyt Bretton Woods for at gennemgå gældens legitimitet«; forlad Den europæiske Union, euroen og NATO; stift på ny en tæt union med visse lande, for en »reel harmonisering af deres økonomi-, finans- og budgetpolitik« omkring store projekter på europæisk, eurasiske og global skala.

Jacques Cheminade går ind for en politik med samarbejde med BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), »der har viljen til at undfly atlantist-monetarismen til fælles«.

For at gå frem »imod en verdensorden, baseret på fysisk og menneskelig virkelighed«, udskiller kandidaten tre områder for udvikling: rumfart (industrialisering af Månen og udforskning af Mars), havene (grundig oprensning af affald) og Afrika (skabelse af et Ministerium for Samarbejde, Fælles Udvikling og Immigration)«.

Imperiet kollapse: Lad os kæmpe for menneskehedens modne alder

Leder fra LaRouchePAC, 20. marts, 2017 – Præsident Trump er i færd med at drive Det britiske Imperium og dets satrapper i USA og hele verden ind i en tilstand af ren panik. Han afviser den »særlige relation« mellem USA og briterne og identificerer åbent de britiske og amerikanske efterretningstjenesters forbrydelser – forbrydelser, der har været velkendt meget længe (især siden Snowden), men som misdæderne mente, verden kunne formås til at glemme.

Myten om »den frie verden versus gudløs kommunisme« er

smuldret i takt med, at Trump åbnet fremmer venskab med Rusland og Kina. Løgner om, at »verden er ved at brænde op under den industrialiserede verdens kulstofudledninger« er blevet smidt over i kategorien for eventyr for børn, i stil med Walt Disney-filmen »Chicken Little«. Libertarismens myte om, at »frihed« betyder legaliserede, narkotiske stoffer og uhindret spekulation, er stadig i live, men konfronteres med de sidste krampetrækninger i takt med, at lovgivning for Glass-Steagall og krig mod narko nu er på bordet.

FBI-chef James Comey og NSA-chef Michael Rogers blev stillet for Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite, med den hensigt fra nogle kongresmedlemmers side at komme ind til sandheden bag løgnene og hysteriet imod både Rusland og præsidenten. I stedet sagde Comey, at han ikke kunne besvare sådanne spørgsmål, eftersom der i øjeblikket var undersøgelser i gang af både den angivelige russiske, undergravende virksomhed i præsidentvalgkampen og angivelig russisk, undergravende indflydelse over Trump og hans kampagne. Høringen udviklede sig til et freak-show, hvor flere Demokrater lød endnu mere sindssyge end Joe McCarthy-fanatikerne under Harry Trumans antikommunistiske heksejagter i 1950'erne.

Trump demonstrerede, at han ikke ville kues, ved at udsende to budskaber før åbningen af høringen:

* »James Clapper og andre erklærede, at der ikke findes beviser for, at Potus [President of the United States, – red.] intrigerede sammen med Rusland. Denne historie er FALSKE NYHEDER, og alle ved det!«

* »Demokraterne opfandt og promoverede den russiske historie som en undskyldning for at køre en frygtelig kampagne.«

Det, der mangler, og som er afgørende, er det, som Krafft Ehrlicke, geniet, hvis raketter bragte mennesket til Månen, kaldte den menneskelige races nødvendige modning. Hans koncept

med den 'udenjordiske forpligtelse' (Extraterrestrial Imperative), der siger, at mennesket ikke er en jordbo, og at der ikke er nogen grænser for vækst, satte en mission for menneskeheden for, at den skulle komme ud over stadiet med det barnagtige tidsfordrives mudderkastning med krigsvåben, og til at opløfte den menneskelige ånd til stjernerne. Dette fordrer den nødvendige udvikling af alle verdens borgeres skabende evner.

I dag markerer LaRouche-organisationens lancering af »100-års jubilæumsugen for Krafft Ehrickes fødsel«. Arrangementer og videopræsentationer vil finde sted i hele USA og Europa i ugens løb, inklusive LaRouchePAC Policy Committee webcastet mandag (se https://www.youtube.com/watch?v=wV9fR_LeeEE). Denne særlige uge er ikke alene for at hædre Ehrickes liv og værk, men for at »udbrede hans skønne ideer om menneskehedens fremtid i universet«.

Ehricke er berømt for denne sætning: »Det er blevet sagt, 'Hvis Gud ønskede, at mennesket skulle flyve, ville Han have givet det vinger'. I dag kan vi sige, 'Hvis Gud ønskede, at mennesket skulle blive en rumrejsende art, ville Han have givet mennesket en Måne'.«

Men, tilføjede han, »teknologi er ikke løsningen på alle vores mangler. Dertil behøver vi at vokse, at modnes – men teknologi gør det nemmere«. Det var denne erkendelse af nødvendigheden af en kulturel transformation af det menneskelige samfund på Jorden, der tiltrak Ehricke til det nære venskab og samarbejde med Lyndon LaRouche og dennes bevægelse. Heri så Ehricke den nødvendige bestræbelse for at forbinde de forskellige civilisationer på vores planet, hver med deres forskellige filosofiske og kulturelle traditioner, for at gå sammen om den fælles bestræbelse på at opdage universets naturlige love og anvende dem til at opløfte arten som helhed.

Det nye paradigme, som Den Nye Silkevej repræsenterer, gør præcis dette og skaber et fællesskab af nationer med en fælles

skæbne for fred gennem udvikling. Denne proces er nu hastigt ved at spredes i hele verden. Med Det britiske Imperiums magt stærkt svækket, men endnu ikke død, er det menneskehedens presserende opgave at bringe USA og Europa ud af dette rådnende ligs magt, for at skabe menneskehedens modne alder.

Foto: Solen går ned over Buckingham Palace.

Schiller Instituttet planlægger at bringe Amerika ind i 'Det Nye Silkevejsparadigme' i dette forår

Leder fra LaRouchePAC, 19. marts, 2017 – Donald Trumps præsidentskab, bagvasket (og aflyttet) af hele det transatlantiske establishment, fra neoliberalt til neokonservativt, er i færd med at ryste det gamle paradigme med geopolitik, globalisering og »grøn« afindustrialisering. Det britiske establishments efterretningsvæsen og statsråd (Privy Council) reagerer med ekstrem giftighed på dette og centrerer fremstødet i både EU-eliten og Obama/Soros-netværkerne omkring hurtigt at bringe Trump til fald ved hvilke midler som helst; rigsretssag, tilbagetræden eller endda mord.

Men det nye paradigme – og den »nye industrielle revolution«, som præsidenten påberåbte sig i Detroit i sidste uge – er allerede på vej fra Den Nye Silkevej. Den tilbydes Trumps USA af Kina og de eurasiske magters store initiativ med byggeri af

de store, nye infrastrukturprojekter for Jordan, og med rejser til Månen og gennem Solsystemet.

Som USA's udenrigsminister Tillerson sagde under sit møde med Kinas præsident Xi i søndags, så støtter USA relationer, der er

»baseret på princippet om nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«.

Og som Xi svarede ham, relationer, der er *»ansvarlige over for historien og fremtidige generationer«.* Og Den Nye Silkevej tilbyder dette samme, nye paradigme til Tyskland og »Europa« – der nu er så chokeret og fjendtlig over, at Trumps administration afviser de britiske diktater om »frihandel«, miljøbeskyttelse og globalisering.

Det er af afgørende betydning, at der kommer en impuls for dette fra USA. Men for at det kan ske, er det nødvendigt med en politisk revolution i USA, mere, end præsident Trump kan yde, mens han bekæmper angreb fra briterne og Obama. Inden for de næste 30 dage vil Schiller Instituttet, med LaRouche-bevægelsens »Manhattan Projekt« som drivkraft, mobilisere for at bringe USA ind i det nye paradigme.

Der afholdes afgørende konferencer, som fokuserer på Schiller Instituttets konference i New York City 13.-14. april. Konferencen vil præsentere både en Dialog mellem Filosofier – den reelle ensartethed mellem konfucianisme og kristendom i særdeleshed – og de historiske, strategiske muligheder i perioden, der leder frem til »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde« 14.-15. maj. New York-konferencen vil blive et vigtigt vendepunkt i denne proces.

Blandt deltagerne vil der være tre, fremtrædende, kinesiske autoriteter inden for Bælt & Vej-initiativet, eksperter inden for USA's infrastruktur og politiske personer, ledere fra LaRouche-bevægelsen og repræsentanter for diplomatiet. Den kulturelle dialog vil blive understreget af en musikalsk

aften.

Manhattan-projektet vil være spydhoved for et forenet, nationalt organiseringsfremstød for at katalysere den nødvendige dynamik gennem denne konference og tilknyttede aktiviteter, for at styrke potentialet for en konsolidering af det Nye Paradigme, der udgår fra Beijing.

Samtidig må Glass/Steagall-loven genindføres i Kongressen for at bryde Wall Streets spekulationskasinos greb om den stagnerende, amerikanske, industrielle økonomi. Lovforslaget har samlet 40 sponsorer siden 1. februar; nu må et gennembrud tvinge det til afstemning i salen. De aktuelle ændringer af NASA's mission må bringes fra blot en »omprioritering« og til et nyt, forceret program for at vende tilbage til og udvikle Månen, som menneskets trædesten til Solsystemet og det fjernere rum. Præsidentens egne, \$1 billion store infrastrukturinvesteringsplaner vil forlise uden skabelse af en statslig kreditinstitution til infrastruktur og varefremstilling, en nationalbank efter Hamiltons principper.

At støtte det nationale fremstød for LaRouches »Fire Love« er vejen til en politisk revolution for at bringe USA ind i det nye paradigme. Målet er at bære præsident Trump hele vejen til en central rolle i Beijing 'Bælt & Vej'-forummet, to måneder fra i dag.

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson giver hånd til Kinas præsident Xi Jinping før deres bilaterale møde i Beijing, 19. marts, 2017.

**USA i dialog med Kina//
USA's-UK's
efterretningstjenester imod
Trump//
LaRouche-leder Jacques
Cheminade er nu
præsidentkandidat i Frankrig**

Med formand Tom Gillesberg

**Brug skønhed, optimisme og
store ideer til at inspirere
folk!**

**Leder; LaRouchePAC
Internationale Webcast,
17. marts, 2017**

I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. All the President's Bankers, og som er en meget stærk fortaler for Glass-Steagall.

Matthew Ogden: Det er i dag den 17. marts, 2017. ... Med mig i studiet har jeg i dag min kollega Jason Ross, og via video Rachel Brown, fra Boston, Massachusetts – medlem af LaRouchePAC Policy Committee. I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. *All the President's Bankers*, og som er en meget stærk fortæller for Glass-Steagall.

Men før vi går over til dette, vil jeg henlede opmærksomheden på, at man på vores hjemmeside nu kan se vores helt nye, digitale version af LaRouchePAC's brochure, med titlen **»LaRouches Fire Love: De fysisk-økonomiske principper for USA's økonomiske genrejsning; Amerikas fremtid på Den Nye Silkevej«.**

Den er nu tilgængelig i digital form på LaRouchePAC's webside, og vil snart være tilgængeligt som pdf; denne pdf vil blive massivt cirkuleret, hvilket er meget afgørende. *

Samtidig kører LaRouchePAC en national og international kampagne for opbakning til Apellen, (på LPAC: <http://lpac.co/sign4laws>, på dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=18227>)

(Matthew Ogden oplæser Apellen).

(Dernæst følger videoklip med Paul Gallaghers interview med Nomi Prins).

** En dansk version af denne pdf er under udarbejdelse.*

Se: **Introduktion.**

Se: **Jason Ross præsenterer brochuren Fire Love**, dansk udskrift af video, 10. marts: *LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min*

Engelsk udskrift af hele dette webcast:

PAUL GALLAGHER : What do you think is the way that Republicans and Democrats can join on what you're proposing with Glass-Steagall, and with regard to the Dodd-Frank Act also? Glass-Steagall is now introduced in the House, it has nearly 40 sponsors; but from the Republican side, there is this attack on regulation. They're being told by their leaders that they have to look for legislation to remove regulation from the banks. How do you think that this can be bridged?

NOMI PRINS : Well, if we go back to what happened in the crisis relative to the bail-out moments, where both Republicans and Democrats were faced with a very crisis [sic] banking system, it was really more Republicans who didn't necessarily want to vote for bailing out on those banks. There certainly are a number of Republicans; there were people on both sides who didn't feel that the bail-out was the responsible thing to do. I agree with that; I think there were other ways, much more cheap ways that would have not incurred so much debt onto the U.S. books. And also this whole global proliferation of debt that I've been talking about; there would have been very simple ways to fix that entire thing. I wrote about them in "It Takes A Pillage" in 2009; but that didn't happen, and so what happened was that Republicans and Democrats and their constituents were basically on the hook for supporting these institutions. Not just in the bail-out, but then in all of the years of very low interest rates, where the savings of voters and their communities are unable to achieve the returns that they had in the past when rates were higher; and just a lot of different things happened in both Republican and Democratic institutions that were hampered by the remedies that were put in place to deal with the crisis, that had to do with the fact that our banks were "too big to fail", and the moral hazard that was associated with that, that has not gone away. It's almost as if, if we start to debate the term "regulation" or "deregulation", we're missing the structural element of what the banking system looked like; like co-mingling deposits and loans with riskier activities;

and if it didn't look like that anymore, there would actually be less need for regulating smaller things around the edges.

You start to have to regulate small things around the edges of the banking system, when the banking system itself is structured in such a way that it can incur such great damage onto the overall economy. So from the standpoint – even historically – of why both Republicans and Democrats wanted the Glass-Steagall Act, and almost collectively voted on both sides for the Glass-Steagall Act of 1933, that was because both parties believed there should be more confidence in the banking system. That it shouldn't be the government's concern that banks were going to implode, or trust companies were going to implode, and we were going to have another Great Depression. Nobody really wanted that; which was why it was such a bipartisan vote. It was a bipartisan vote to repeal Glass-Steagall in 1999, because we had had so many good years of basically not having financial crises, that I think Congress people on both sides of the aisle forgot why and said, "Well, the world is different right now. We can repeal Glass-Steagall; these banks should be allowed to be bigger and to operate more different types of services," because that's how the U.S. is competitive with the rest of the world if the rest of the world is doing it. That's what Europeans were doing; that's what European banks were doing. There were all these competition arguments that were coming from the Republican side and the Democratic side which forgot history; the history of why Glass-Steagall existed to begin with, and the fact that we had a lot of stability in the system for most of the decades that followed that. It was only when chinks started happening in that regulation around the edges that we started having more mini-crises, and ultimately the larger financial crisis in 2007-2008.

So, it shouldn't be a partisan issue; it should be something that both Republicans and Democrats want to avoid – another financial crisis. I would hope that both sides look at the

history of what this country did when we had a major financial crash followed by a depression; how it was stabilized after that; where it broke down and why it broke down in the last crisis. We're actually at a very dangerous point right now if we don't restructure the financial system. If we do, if we bring back Glass-Steagall, we don't have to have as many arguments about regulation anymore, because financial services companies and banks will have picked a side. One side will be lending into the main economy – corporations and so forth; one side will be trading from a riskier perspective. That's how it was, and that only changes the structure which enables us to be healthier from a risk standpoint going forward.

OGDEN: We'll come back with the second clip from this interview; but before we do that, why don't we just discuss this a little bit? Rachel, you obviously ran a nationally-recognized campaign in 2010 against Barney Frank – the author of the Dodd-Frank – who is the one who made this entire false, fallacy argument about regulation and so forth. You made Glass-Steagall a household term not only in Massachusetts, but across the country at that time. Maybe you want to say a little bit about that campaign, or what's happening now around the Glass-Steagall fight; but the broader international significance of what this means.

RACHEL BROWN: Well, I'll just say that she's right that it's not partisan; Glass-Steagall has nothing to do with a party. The Republicans have been insane to say that they're not for this, when obviously, the majority of the American population is. Wall Street is a criminal entity; it's fascist. There's no separation between Wall Street, terrorism, drug money, and the British Empire. So I think the reason we haven't put through Glass-Steagall is because there has not been an adequate response to the question of the British threat to the U.S. republic. The British did say to a LaRouche PAC correspondent that putting through Glass-Steagall would be considered a declaration of war by the British. That is the condition that

the world is in right now. We either shut down Wall Street, or we have a complete collapse of the United States; going back into the state of things that we saw over the last 16 years. The American people voted in November not to die; and that should be the trend of the United States now. Take this momentum that's happening globally around the world right now, bring this momentum into the United States; and yes, put through Glass-Steagall. If we don't, there is really no other option.

JASON ROSS: That's our first ticket, the first of the Four Laws of Mr. LaRouche, that's the first ticket to joining the Belt and Road Initiative; to joining the New Silk Road. There's just no way we as a nation can participate in the kind of infrastructure renaissance taking place around the world – and it could take place here – without Glass-Steagall. There's going to be no way to orient credit towards these long-term development projects if we have a system where money goes into the banking sector and it just stays there; it never comes back out again, which is what we've had with the bail-outs under Dodd-Frank. We need that separation to make banks actually finance real projects that aren't just in the world of finance.

OGDEN: And it's that kind of Hamiltonian credit – you already see the impulse towards that coming from China with the AIIB to build the New Silk Road with the BRICS bank, the new development bank. That's actually the subject of the second clip we're going to play from Nomi Prins; so we'll put that on the screen now.

GALLAGHER : To return to the article that you wrote, forecasting for 2017, you were discussing in there, if I remember it right, the international economic situation – not only in the United States – and you talked about the potentially combined importance of Japan and China for the world economy and for the United States. Obviously, they are countries which are both coming directly with proposals

towards the Trump administration; they're also countries which usually strategically oppose each other.

So, how do you see that? What is the importance of this combined effect of China and Japan on the world economy which you are otherwise describing as very unstable?

PRINS : There are a couple things. First, in this whole evolution of central banks and the Fed and the CBN Bank of Japan sort of coordinating their policies over the last post-financial crisis years, it created a situation where the People's Bank of China got very concerned, and they were very critical of this policy of cheapening money and quantitative easing and the collaboration of the other sort of "developed" countries' central banks, and talked a lot about how there was hidden risk in that. As a result of their criticism, they also began to elevate their political position; because there were a lot of other countries – developing countries – that felt the same way, both in the Asian region and also in America, and so forth, who were also concerned that the Fed was sort of dominating currencies and monetary policy and the cost of money throughout. And they had to either figure out how to separate what they were doing in their own country, join up with what the Fed was doing, or deal with how the international globalized markets would punish them.

China got annoyed by this, and as a result, they started pushing the IMF to include them as a reserve currency, in something called an SDR – a basket of currencies which before that point had just been the dollar, the euro. It had been the franc and the deutschmark before 1999. It was basically just the dollar, the euro, the Japanese yen, and the British pound. Those were the currencies that effectively lined the reserves of central banks, and it was basically how liquidity was provided throughout the world amongst the larger countries. China wanted to push into that; so they used this sort of criticism and the instability that they discuss. Not just them, but the IMF and others discuss the instability of the

Fed policy, and ultimately pushed their way in to the SDRs. So now there's five currencies. And they came in No. 3, so basically, in terms of the size of the weighting of this basket, it's the dollar, the euro, the Chinese ren, the Japanese yen, and the British pound. They're almost the same at the bottom, No. 4 and No. 5. That was also a political push. It was monetary, it was political. At the same time, they were developing more trade alliances in the region with Russia, establishing the BRICS Bank, which was a development bank between Brazil, Russia, India, China and South Africa, that would be purely run and used for emerging markets, which was kind-of the newest of its kind. It started to just champion a lot of external-to-the-U.S. types of things.

As Trump was running, all this was kind of still in play. As he basically came on to the scene and started talking about more sort of nationalistic, more isolated trade policy; calling China a currency manipulator, stealing jobs and so forth, which he was not the only one. The Democrats also called China a currency manipulator. It's in my new book: all the times that something would go wrong in the U.S., and China was blamed for it, even though they weren't necessarily related.

China basically continued to develop alliances throughout the region. When Brexit happened in Europe, it basically stepped up, as the U.S. is stepping up, to try and forge a separate relationship with the UK, or to sort of start to map one out. It's trying to form separate relationships now with Mexico, because there is a sort of negativity surrounding our relationship with Mexico in the era of the Trump administration. All of these things that started to shift because of central bank and monetary policy, have sort of accelerated because of potential nationalistic and racist isolationist bilateral trade policy.

How Japan fits in all that, is that Japan has historical antagonism with China, but at the same time it's part of Asia.

So, you have a choice to make. They have a very strong relationship with the U.S. We're large trading partners; we're allies on so many different elements, including on the military side. The Bank of Japan was a staunch ally of what the Fed was doing during this entire, I call it in my new book, "Artisanal Money Era," since the financial crisis, and kind-of moving along with what the Fed wanted. So, it was playing that side, and had to. At the same time it's got this huge country next door that's developing all these other relationships in its region, and it really has to decide where survival is going to lie.

And so there have been trade arrangements and agreements that Japan has made with BRICS countries as well as with China, that have developed out of this sense of concern or uncertainty, relative to what would happen with the U.S. relationship; as they've also been trying to maintain a strong U.S. relationship. And that just alters the shift of power into sort of trading money between sort of the West – the U.S. and the European bloc – and what is growing in the area of Asia and Eurasia and the BRICS nations. Japan, again, is sort of in this component.

GALLAGHER: China is also offering the United States the Belt and Road Initiative, these large, great infrastructure projects, and the Asian Infrastructure Investment Bank – which Obama didn't want; wanted to try to stop, but has expanded nonetheless. Do these make the world economy more stable? Is this...

PRINS: Well, I think it's a logical next point. China has criticized the U.S. policy for creating instability in the world, as have many countries. That has allowed it to have a lot more regional trading blocs and to become a part of the international financial markets. That in tandem has allowed it to continue to develop its own infrastructure; it has really good infrastructure. I was in China last summer for a while, and I took their high-speed trains from Beijing to Shanghai,

and they're awesome; as are the high-speed trains, for example, in Japan, where the distance from the airport to the center of Tokyo would take like two-and-a-half hours if you take a taxi or try to drive that. But it's a very short, quick, pleasant experience on a high-speed train that also tells you where your gate is, and has all sorts of boarding information; it talks to you in different languages. There's a lot of high-tech stuff going on there, from an infrastructure standpoint. Similar in China.

Wanting to export that to the U.S. is a way to sort of take economic advantage, which is smart of them, to what Trump is talking about, in terms of building infrastructure here. It just might be cheaper, and actually more at a higher quality from a technological perspective, to work with the Chinese on these initiatives in our country. You kill two birds with one stone. You have jobs that are created here, because the work's physically taking place here. But you have engineering and design and plans of technology that's happening in China. And so, from a Trump perspective, you're able to say you're not losing jobs, or you're not losing some jobs, or you're splitting jobs, or whatever, which is not necessarily a bad thing. And China's able to add another growth area onto this whole pattern that it's undergone in the last five, six years.

OGDEN: The full video of that interview will be available on the LaRouchePAC website over the course of this weekend, so you can look forward to that. Let's just open it up, and we can discuss it a little bit more.

Again, this is obviously the subject of the petition and what LaRouche PAC is leading in the United States. The context of this discussion is a revival of the depth of understanding of economic science Alexander Hamilton created; and that's distilled in the form of these four economic laws, which are elaborated in this new pamphlet, and available on the LaRouche PAC website.

BROWN: I think the point about the Four Laws, is that it is a unified, integrated system; you can't have one without the other. It's also the only way to affect what's happening to people in the United States, with the drug crisis, unemployment, etc. The Four Laws are the only way to unify the country. I did want to put out a particular response to the question of the British attack on the Presidency. What are the British afraid of? They are afraid that what's happening globally may happen in the United States – a resistance to the policies of the recent period of financial control, of economic manipulation, and economic warfare, which has hit the United States. Glass-Steagall will overturn that policy; so, yes, Glass-Steagall and the Four Laws have got to be done.

When you have, now, these freak-outs and accusations against the U.S. Presidency, many of which originate from the British, you have to question what is the motivation; and has there been a beneficial aspect of the recent relationship of listening to London, of listening to Wall Street? What has that done to the American people? I think Donald Trump might want to know a few of these things – about some fundamental questions that should be raised.

What the British said recently in response about the wiretapping, has been public. Said a spokesperson for GCHQ: "Recent allegations made by media commentator judge Andrew Napolitano about GCHQ being asked to conduct 'wire tapping' against the then President Elect are nonsense. They are utterly ridiculous and should be ignored." This is what they say. However, you have a number of statements from U.S. intelligence representatives, one of whom – Scott Ritter – was outspoken in the fight around the Iraq war, and questioned the intelligence around the so-called "weapons of mass destruction." He just put out a recent article, saying that the evidence of the transcript of Gen. Michael Flynn – which ended in his resignation – that this transcript's existence itself poses serious questions as to how that transcript came

about. That either it came about from a FISA order, which Obama said didn't happen, or it was ordered directly by the President, or it was by the FBI, which has to go through certain U.S. laws and would mean that Gen. Flynn's name could not be released publicly (that's the third option). Or, the last option, Ritter says, which wouldn't have to go through this U.S. particular law about not naming Gen. Flynn, would be to go through a foreign intelligence service, of which there is ample evidence. There is a very close collaboration of U.S. Intelligence and British Intelligence; they're said to function essentially as one unit. We also have the recent 35-page "dodgy" dossier, which is known to be written by MI6 agent, to attack Trump, not even President-elect at the time, which was paid for by Democratic Party representatives and Republican Party representatives.

So, when Trump says there might be a political motivation, and that there might be surveillance, there are many other people who think that same thing. What Scott Ritter says, is that these questions should be raised. He says that "What Senate and House members should be asking for [in their upcoming investigation] is an accounting of all interaction between the CIA and GCHQ that transpired between Dec. 29, 2016, and Jan. 26, 2017, with a particular focus on the activities of both [John] Brennan and [Robert] Hannigan during this time." Hannigan, who was the head of GCHQ, happened to resign three days before the General Flynn transcript came out publicly, when Prime Minister Theresa May was actually in the United States, as well. Whether that could be coincidental, I don't know; but they're raising questions. Why did Hannigan resign at this time? In his article, Ritter continues: "Both men should be subpoenaed, as well as [Sally] Yates and any and all officials from the CIA, FBI, Justice Department, NSA, and GCHQ who were involved in any manner with the production and provision of the Flynn transcript to American intelligence, and its subsequent use by U.S. government officials." The transcript was also then leaked to the U.S. media, which was

also illegal.

You also have Larry Wilkerson, the former Chief of Staff for Secretary of State Colin Powell, who also said that it's very strange that Hannigan resigned at this time. He says, "I'm not one to defend Trump, but in this case he might be right. It's just that it wasn't the FBI. Comey's right, he wasn't wire-tapping anybody, it was John Brennan, at the CIA." Then you also have Larry Johnson, a former CIA analyst, who also said something to this effect; he talked about the collaboration between GCHQ and the NSA. So, I think those facts should be on the table, as well as the Tony Blair history and the history of assassinations of U.S. Presidents.

Then also to put forward, as mentioned before, Helga Zepp-LaRouche's statement from earlier this week that we should not just look at today and yesterday in the news media; but keep in mind this global process that has really been emerging over the last several years. Just over the last year, we had the Vladivostok forum last summer in Russia, which was a major development; the G20 meeting in China; the Chinese presentation at the UN on the One Belt, One Road last fall; the BRICS forum in Goa, India last October; and then in November, the U.S. elections. So, this is a monumental process in history, and it's absolutely LaRouche's Four Laws and the United States joining this international process of regaining an orientation towards truth and the development of the physical economy that this is the time to put this completely through.

ROSS: It's a whole shift in paradigm; and part of this thing with the British freak-out in many different ways regarding the Trump Presidency and the style of approach that many in the Democratic Party have taken, of a simple idea of "resist". Resist anything that Trump does, no matter what it is. Is it a good thing? Is it a bad thing? It doesn't matter; Trump did it. Resist!

The idea of resist is a color revolution type of outlook. It's an outlook that doesn't go anywhere; that doesn't provide leadership, when leadership is what's needed right now. We need Glass-Steagall passed; we need to be able to finance the infrastructure needs of the United States to lay out a whole new platform of infrastructure. That's going to cost a lot of money. Donald Trump's \$1 trillion is not nearly enough. Doing it through public-private partnerships is not going to work. So, where is the party of FDR, for example, saying we're going to finance this in a Hamiltonian credit orientation; we're going to make trillions of dollars available over the long-term to finance projects that will have a massive pay back in terms of totally changing the whole system a decade from now, five years from now, 20 years from now for the larger projects. That's leadership; and that's what's needed. It's an entirely different world.

Rachel, you brought up that the Four Laws aren't four laws that when passed will have a cumulative good effect; but that it's one outlook, it's one paradigm that has this four-part component. Like a piece of music that has four movements; but they're not four movement that got put together and happened to work nicely, it was one piece. Leadership on that is what's needed. Think about the irony of this: President Bush, Vice President Cheney started based on faulty, untrue intelligence – which certainly at least Cheney knew was untrue – which came via the British; launched a war in Iraq that has led – according to accounts of people there – to over 1 million dead Iraqis. They weren't impeached; Cheney should have been impeached. The idea that now it's bad to be friends with Putin? You know who you really would not want to be seen with? How about the Queen of England? How about Tony Blair? {That's} somebody you wouldn't want to be seen in public with. You want to talk about an unelected dictator making decisions with the military that have world implications? There's the Queen of England for you, for example.

The potential that we've got right now for a New Paradigm, not a few new laws; not four independent laws that have a cumulative or synergistic impact. But a New Paradigm that's wide open right now. When Xi Jinping in September 2013, first publicly launched the One Belt, One Road – now called the Belt and Road Initiative – in Kazakhstan at Nazarbayev University, that wasn't one action by President Xi; that was opening up a whole new paradigm that's been in preparation for years. Something that the LaRouches have been organizing for, especially intensively since the collapse of the Soviet Union; a potential for world organization for the betterment of people; to eliminate poverty and move to a new level of mankind. That's what we could be doing; and that's what leadership would look like right now, not resisting.

OGDEN: You compared the Four Economic Laws to a piece of music; four movements in a piece of music that necessitates the following one and necessitates the previous one. A spokesman for the Chinese Foreign Ministry recently compared the New Silk Road to a symphony. He said this kind of win-win paradigm among nations is comparable to a symphony orchestra, where you have different musical instruments, but not any one of them in isolation can produce the awesome beauty and power of a symphonic composition; but all of them together create something which is much bigger than each one by themselves. That's the kind of win-win paradigm which the United States should be joining; it's not us against them anymore. It's not winner take all; it's a completely New Paradigm as you're saying. It's based on new axioms of relationships between.

We saw Donald Trump in his state of the union address, he said America is willing to find new friends and to forge new partnerships where shared interests align. We want harmony and stability, not war and conflict. Well, the kind of harmony of a symphony orchestra, the kind of harmony of the New Silk Road, requires British imperialistic-style geopolitics be a thing of the past. We need to make a clean break and say "What

{are} our mutual interests?" Mutual interests can only be found in the future; it's only in the future of mankind as a whole, especially at this point in human evolution.

Now I know that yesterday on the LaRouche PAC activists' call last night, Bill Roberts was the featured guest speaker. I think he had a very good presentation of what Franklin Roosevelt accomplished in terms of the industrial and economic revival of the United States, which allowed us to win World War II. This obviously was referring back to Donald Trump's visit to Ypsilanti, Michigan, where he made reference to the Arsenal of Democracy. But there are economic principles which are required to be understood.

The other thing which is available to understand real harmony, and as you were saying, the unity of effect of either LaRouche's Four Laws or this New Paradigm of economic relations among countries, is a presentation that John Sigerson made in Manhattan during a meeting up there on Saturday. It's titled on the LaRouche PAC website "Motivführung 101: Introduction to the Haydn-Mozart Revolution".

[<https://larouchepac.com/20170314/motivf-hrung-101-introduction-haydn-mozart-revolution>] This is the kind of thinking which is required if you are to understand all of the moving parts that are taking place right now in world history. So, all of those are recommended to our viewers in addition to this full interview that's going to be presented on the website this weekend – Nomi Prins; and also the full text of the digital pamphlet on America's Future Along the New Silk Road.

But Rachel, coming back to what you said, people must understand that the fight for Glass-Steagall is just that; it is a fight! There are avowed enemies to this New Paradigm of economic relations, who are willing to stop at nothing. Many of those are found on Wall Street and found in the City of London. Putting those facts on the table and making that reality clear, that there is a very nasty political war going

on right now, not just behind the scenes but in full daylight. I think that's very significant for people to understand, and not be naïve about. Maybe you can say just a little bit more about that in terms of what the American people should see as their role in actively intervening into that.

BROWN: LaRouche reminded people after the election, that this should be a reminder to them of their power. We are witnessing a reawakening of the thinking of the nation. For a long time, people were afraid to think; they might not have been conscious of it, but there is an optimism out there. But it needs to be educated; and what is not understood is this international process. There is a desperate attempt to keep this out of the U.S. media and to keep people focussed on these non-issues, as you're mentioning. They're not real; they're fictions, they're distractions. So, I just think people need to be reminded of their power; and given that encouragement to study the solution, that's what people need. We have to inspire people; we have to create something that's infectious, and what's infectious is beauty, is optimism, is great ideas. People should just use the material that we're putting out – the music, the pamphlet – and go out there and inspire other people.

OGDEN: OK. Thank you very much. So, one last time, I'm going to put a link on the screen for this petition. This is "U.S. Needs Win-Win Development; Implement LaRouche's Four Laws and Join China's New Silk Road" – lpac.co/sign4laws. Please circulate that as widely as possible, and be on the look-out for the pdf version of the new LaRouche PAC pamphlet. So, thank you very much to Rachel and Jason for joining me here today; and thank you to all of you. Again, Happy St. Patrick's Day! And please stay tuned to tolarouchepac.com.

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate?

Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans

regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejer sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisen langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige videreformidling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som

medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem – altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol (en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd

vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg. Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis

de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporter om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

Videopræsentation v/ Jason Ross; dansk udskrift. Vi gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid,

over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde.

(Sidste halvdel af *LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min.*)

https://www.youtube.com/watch?v=J7z9NfI_Ns0

(*Se webcast første del, 'Hvorfor briterne hader Trump', her.*)

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruin. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der kunne være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om

præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har

støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme

som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – milliarder af dollars; jeg mener, det

var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan

finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede

efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tilstand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os

også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de

elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting

fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid

løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for

at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Harley Schlanger fra LaRouche-bevægelsen taler for erhvervs- og militærfolk i Frankfurt om britisk kup mod Trump

Frankfurt, 8. marts, 2017 – I går talte Harley Schlanger for et publikum bestående af henved 100 erhvervsfolk og tyske

reserveofficerer om det britiskorkestrerede kup mod præsident Donald Trump. Arrangementet var arrangeret i fællesskab med den internationale afdeling af Frankfurt Wirtschaftsrat, en erhvervssammenslutning, der har forbindelse til den Kristendemokratiske Union, og Frankfurts Reservistenkameradschaft, og havde titlen »Hvem er ude på at sabotere 'Trump-revolutionen' og hvorfor?«, og havde Schlanger som eneste taler. Arrangementet blev afholdt i Villa Bonn, et ret eksklusivt sted for møder i Frankfurt, og der var omkring 100 gæster, hvoraf halvdelen var i uniform.

I sin introduktion introducerede oberst Axel Ebbecke (reserven) mange af de mere prominente gæster, inklusive »en særlig gæst, fr. Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Instituttet, hvis ægtemand, hr. Lyndon LaRouche, er velkendt i USA for sine præsidentkampagner og for den kendsgerning, at han fungerede som rådgiver til Ronald Reagan-administrationen om politikken med det Strategiske Forsvarsinitiativ«. Harley blev introduceret med en kort gennemgang af sin baggrund, inklusive, at han har været hr. LaRouches officielle talsmand og chef for *EIR's* afdeling i det sydvestlige USA.

Schlanger gav en meget hårdtslående præsentation og forklarede det britiskorkestrerede og George Soros-finansierede kupforsøg mod præsident Trump, hvor han forklarede, at dette var de samme personer, der lancerede kuppet mod Ukraines valgte regering i 2014. Han forklarede yderligere den kendsgerning, at valget af Trump udgør en del af en global afvisning af de seneste 20 års politik – den neoliberale politik med både globalisering og evindelig krig, og at Trump bliver angrebet, fordi han har forpligtet sig til at vende mange af disse politikker omkring.

Schlanger forklarede især Trumps hensigt om at etablere en positiv relation med lederne af både Rusland og Kina for at omstøde fremstødet, anført af Obama og briterne, for en Tredje Verdenskrig. I denne sammenhæng forklarede han også årsagen til den igangværende finanskriser, behovet for at gennemføre

Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, samt nødvendigheden af, at USA og Europa går sammen med Kina, Rusland og BRIKS omkring Kinas Bælt & Vej-initiativ.

Under hele præsentationen gestikulerede mange af gæsterne på den ene eller anden måde for at vise deres enighed med mange af de pointer, Schlanger kom med, især mht. kuppet i Ukraine, det frugtesløse i sanktioneerne mod Rusland, osv.

Efter præsentationen fulgte en livlig spørgsmål-og-svarperiode. Et spørgsmål, der reflekterede det, som mange tænkte, kom fra en Tv-journalist, der sagde, at han har en teori om, hvorfor de tyske medier er så ondskabsfulde i deres dækning af Trump:

»Tror De, at tyskerne har brug for et billede af en ond fjende, så de vil acceptere *status quo*? Jeg er forbløffet over, at dækningen er så ondskabsfuld.« Schlanger brugte sit svar til at forklare det, han tidligere havde sagt, mht. Merkel om hjernevasken af tyskerne omkring »kollektiv skyldfølelse«. Han talte om den rolle, som Bush-Harriman[1] netværkerne spillede i at installere nazisterne og sagde, at tiden var inde til, at Tyskland bryder fri af dette, som er en del af en fortsat besættelse af Tyskland. Mange mennesker opsøgte ham bagefter for at takke ham for at sige dette, og én person sagde, at vi, som tyskere, er bange for at sige sandheden – godt, du gjorde det!

Et andet, interessant spørgsmål kom fra en erhvervsprofessor, der sagde, at han mener, det er forkert at give Bush og Obama skylden for manglen på gode jobs. Skyldes dette ikke problemet med robotics og smarte teknologier, og vil det ikke blive endnu værre? Schlanger brugte her sit svar til at diskutere, hvordan kineserne skaber produktive jobs med Bælt & Vej-initiativet, og hvordan dette vil fortsætte med at skabe jobs på grund af den vægt, der lægges på videnskab i økonomien. Nye, videnskabelige opdagelser er en chance for at inspirere ungdommen for fremtiden, snarere end noget, der betyder en

større pulje af en permanent klasse, der ikke kan beskæftiges.

En gæst spurgte, »Hr. Schlanger, tak for denne præsentation. De har vist os, at De har en dybtgående forståelse af amerikansk politik. Måske kan De hjælpe os og fortælle os, hvad der er galt med kansler Angela Merkel?«

Arrangementet sluttede med en reception, hvor uformelle diskussioner fortsatte med de fem LaRouche-repræsentanter, der var blevet inviteret til arrangementet.

Foto: Harley Schlanger ses her i Berlins gader under 'Sandhedens Dag', som LaRouche-bevægelsen, der i Tyskland har et politisk parti, Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo) med Helga Zepp-LaRouche som formand, arrangerede i mange lande den 23. februar, 2017. Se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=17973>

[1] Prescott Sheldon Bush Sr. (1895-1972) var en amerikansk bankier, der i 1924 blev vicepræsident for investeringsbanken A. Harriman & Co. Prescott Bush var fader til tidligere præsident George H.W. Bush og farfar til tidligere præsident George W. Bush. (-red.)

Rapport om europæiske banker viser kommende katastrofe

8. mrs., 2017 – Bloomberg-rapporten af 7. marts, der fokuserede på europæiske bankers svigt mht. at låne penge til økonomien, fremviste yderligere et totalt patologisk europæisk banksystem, der er rede til at bryde sammen. Fire aspekter af

rapporten gør det klart, hvor døde de europæiske økonomier er, og hvor tæt deres banker er på et kollaps, der vil bringe City of London og Wall Street til fald.

For det første voksede indskuddene fra Europas ikke-finansielle selskaber i bankerne med ekstraordinære 18 % i 2016, og med \$848 mia. siden 2014, på trods af, at disse banker ikke betaler renter, og i visse tilfælde kræver negative renter på disse indskud. Selskaberne, der ikke ser nogen efterspørgsel eller udsigter til økonomisk aktivitet omkring sig, betaler for at puge deres penge snarere end at bruge dem.

For det andet har bankerne selv sat yderligere \$1,16 billion ind i den Europæiske Centralbank som »overskydende bankreserver« siden 2014, på trods af, at de må betale ECB negative renter for at opbevare disse reserver. De havde ikke brug for at låne dem ud, da de heller ikke kunne se nogen efterspørgsel. En sindssyg budget- og nedskæringspolitik i hele eurozonen har fjernet efterspørgslen på kredit, og de store banker har gjort resten.

For det tredje har de store banker i de »nordlige« europæiske lande og i London også brugt de \$1,8 billion, de fik fra ECB's opkøb af obligationer fra dem siden 2014, på samme måde, som de \$848 mia. i yderligere kundeindskud, til alt muligt andet end udlån. Deres udlån voksede kun med omkring \$174 mia. i denne periode og er stadig under 2012-niveauet. Bortset fra at kapitalisere sig selv med dem og betale deres aktionærer for at øge prisen på deres aktier, har de 20 største europæiske banker dramatisk øget deres reserver til tab på dårlige lån, med 27 % alene i 2016.

Disse banker er ikke overraskende fortsat ikke profitable og bliver det mindre og mindre. De 20 største eurozone-bankers indkomst faldt med 5 % i 2016, og deres nettoprofit faldt med 50 % til 33 mia. euro for de 20 banker tilsammen. (Til sammenligning havde Wells Fargo Bank alene, på trods af en

meget skadelig skandale, en profit på mere end en halv gang større i 2016.) Dette er det afgørende problem, der truer med få Deutsche Banks enorme derivatboble til at eksplodere, hvad øjeblik, det skal være.

For det fjerde, så fortsætter kapitalflugten og accelererer fra banksystemerne i de superforgældede lande, så som Italien, Spanien, Grækenland og Portugal, til de »stærke« landes banker. Dette er alt andet end styrke; det garanterer, at et af disse superforgældede bankers systemer vil udløse en generel nedsmeltning af bankerne – med mindre disse hurtigt bliver reorganiseret efter Glass/Steagall-principper og reddet af statslig kreditudstedelse for at skabe produktiv efterspørgsel.

Neokonservative, medierne og liberale Demokrater – ikke umage sengekammerater, men forenede britiske agenter

Leder fra LaRouchePAC, 6. marts, 2017 – To betydningsfulde dokumenter blev udgivet den 4. marts, om den ekstreme krigsfare, der bliver anstiftet af den hysteriske og absurde dæmonisering af alle amerikanske kontakter med russiske diplomater og regeringsfolk. Et af disse dokumenter er af pensionerede ambassadør Jack Matlock, USA's ambassadør til Rusland fra 1987-91 og en af USA's førende eksperter og diplomater. Det andet er af Robert Parry, den undersøgende

journalist, der er mest berømt for sin afsløring af Irankontra-operationen og CIA-kontra kokainhandelen i USA i 1980'erne.

Ambassadør Matlock skriver, at den aktuelle formodning om skyld i de amerikanske medier og politiske kredse udgør »holdningen i en politistat«. Han advarer om, at »atomvåben er en eksistentiel trussel mod vores nation«, og at en forbedring af relationerne med Rusland må »lovprises, ikke gøres til syndebuk«.

Parry forklarer sammenkomsten af tre, tilsyneladende uensartede kræfter: de neokonservative (senator John McCain et.al.); de liberale Demokrater (Obama/Hillary/Soros-netværkerne); og de etablerede medier, der alle tilsigter at forhindre Trumps bestræbelser på at forbedre relationerne med Rusland. Parry advarer om, at disse handlinger »kunne skubbe de to lande ud i en krig, der virkelig kunne blive krigen, der afslutter alle krige – samtidig med at afslutte den menneskelige civilisation. Men Demokrater, liberale og de etablerede nyhedsmedier synes at hade Trump så meget, at de er villige til at løbe denne risiko«.

Det, der mangler i denne analyse – og som er fundamentalt og afgørende for at besejre den – er, at disse tre elementer ikke er »umage sengekammerater«, som de synes at være, men de fungerer snarere som redskaber for Imperiet og City of London.

Det britiske Imperium er stadig i høj grad i live, selv om det har brugt USA som en »dum kæmpe« i løbet af de seneste 16 år med Bush' og Obamas præsidentskaber til at udkæmpe sine kolonikrige. Imperiet kan ikke overleve, hvis dets »del og hersk«-opsplitning af verden mellem Øst og Vest blev tilintetgjort. Det er præcis, hvad Trump truer med at gøre gennem sin offentligt erklærede hensigt om at etablere samarbejdsrelationer med Rusland, så vel som også med Kinas »win-win«-fremgangsmåde med udvikling af hele verden gennem den Nye Silkevej – Ét Bælte, én Vej. I det britiske

finansoligarkis og det britiske monarkis øjne må dette stoppes med alle midler, helt frem til og inklusive atomkrig.

Verden befandt sig på randen af netop en sådan eksistentiel katastrofe under Obama og hans klon Hillary Clinton. Selv om denne umiddelbare fare blev undgået gennem Hillary Clintons valgnederlag, så advarer både Matlock og Parry rettelig om, at denne fare er i færd med at blive genoplivet og forværret af den nye heksejagt i McCarthy-traditionen på enhver drøftelse med Rusland.

Som Lyndon LaRouche sagde i dag: »Briterne er medierne, med en hensigt om at ødelægge nationer. Det er før blevet gjort, og nu forsøger man igen. Vær agtpågivende.« Briternes rolle, sagde han, må bringes i fokus. »Vi kan forpurre dem ved at gøre det.«

Kendsgerningen med det vestlige banksystems totale bankerot (en afgørende årsag, i Imperiets øjne, til at få startet en krig hurtigt) blev i dag pointeret af Deutsche Banks chef John Cryans meddelelse om, at den 17 måneder lange bestræbelse på at genoprette stabiliteten i den bankerotte institution var mislykkedes. Banken tabte endnu \$1,5 mia. i 2016, for det meste på derivathandel, og de står over for milliarder i bøder fra USA for deres kriminelle handlinger under boblen med subprime-ejendoms lån, der førte til krakket i 2008. Cryans nye plan for Tysklands største bank omfatter at rejse \$8,5 mia. gennem udstedelse af nye, diskonterede aktier samt fokusere på udlån til industrien og skære ned på spekulativ handel og værdipapirmanagement.

Det lyder fornuftigt, men LaRouche bemærkede, at de blot »fjoller rundt« og må »gøre regnskabet op gennem virkelighed, og ikke numre«. I juli 2016, hvor Deutsche Bank næsten kollapsede, krævede LaRouche en engangs-genkapitalisering af banken, men på betingelse af, at den vendte tilbage til traditionen efter sin tidligere formand, Alfred Herrhausen, en tradition for bankpraksis for industriel og samfundsmæssig

udvikling, ikke spekulation. Herrhausen blev myrdet på det tidspunkt, hvor Berlinmuren faldt i 1989, præcis på grund af sin vision.

Men LaRouches forslag blev ikke fulgt. EU og den tyske regering forsøgte at lappe på Deutsche Banks derivatbeholdninger til \$55 *billioner* med nye numre, og nu forsøger de endnu et nummer. Den »virkelighed«, som LaRouche refererer til, er, at der ikke er nogen måde, hvorpå man kan undvige det uundgåelige kollaps af derivatkontrakter til næsten \$2 *billiard*, der suger livet ud af det transatlantiske finanssystems produktive økonomier, undtagen gennem en Glass/Steagall-reorganisering i FDR-stil – hvor man afskriver den værdiløse, spekulative boble og dirigerer nye kreditter ind i produktiv aktivitet.

Hvis verden vælger at sidde krisen ud, vil det ikke alene skabe en finanskrise, der overgår enhver forestilling, men også en global krig. Tiden er inde til at handle.

Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump?

Hvad er Europas virkelige interesse?

Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt,

amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplapper det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye

aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigene i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer

sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er

resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går

sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etablerementet endnu bedre – dette etablerement, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!